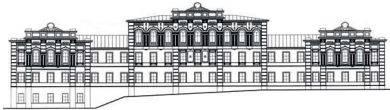

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА АКАДЕМІЯ КУЛЬТУРИ
НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО СТУДЕНТІВ, АСПРАНТІВ, ДОКТОРАНТІВ
ТА МОЛОДИХ УЧЕНИХ ХДАК

КУЛЬТУРА ТА ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО XXI СТОЛІТТЯ

**Матеріали міжнародної наукової
конференції молодих учених**

16–17 квітня 2026 р.

У 2 частинах

Частина 2

Харків, ХДАК, 2026

Друкується за рішенням ученої ради
Харківської державної академії культури
(протокол № 8 від 27.03.2026 р.)

Відповідальний за випуск:
О. С. Василенко

Редакційна колегія:

Соляник А., д-р пед. наук, проф., проректор з наукової роботи ХДАК, голова оргкомітету;
Василенко О., аспірант, голова Наукового товариства студентів, аспірантів, докторантів і молодих учених ХДАК (НТСА ХДАК);
Мачулін Л., канд. філос. наук, ст. викл., зав. редакційно-видавничого відділу ХДАК;
Авершина А., аспірант ХДАК;
Александрова М., канд. філософ. наук, доц. ХДАК;
Астахова В., студ. ХДАК;
Афенченко Г., канд. соц. наук, доц. ХДАК;
Бірюва О., канд. іст. наук, доц. ХДАК;
Борисова А., канд. психол. наук, доц., нач. відділу міжн. зв'язків ХДАК;
Булах Т., д-р наук із соц. комунікацій, доц. ХДАК;
Воскобойнікова Ю., д-р мистецтвозн., доц., зав. каф. хорового диригування та академічного співу ХДАК;
Гіголасва-Юрченко В., канд. мистецтвозн., доц. ХДАК;
Дерев'яно І., ст. викл. ХДАК;
Коновалова І., д-р мистецтвозн., проф., зав. каф. теорії та історії музики ХДАК;
Коржик Н., канд. наук із соц. комунікацій, доц., декан факультету культурології та соціальних комунікацій ХДАК;
Курдунова О., ст. викл. ХДАК;
Лисенкова В., д-р філос. наук, доц., зав. каф. мистецтвознавства ХДАК;
Мостова І., канд. мистецтвозн., доц., декан факультету хореографічного мистецтва ХДАК;
Попова-Коряк К., канд. юрид. наук, ст. викл. ХДАК;
Рибалко С., д-р мистецтвозн., проф. ХДАК;
Фесенко І., канд. філол. наук, доц. ХДАК;
Шелестова А., канд. наук із соц. комунікацій, доц. ХДАК.

К 90 Культура та інформаційне суспільство XXI століття : матеріали міжнар. наук.
конф. молодих учених, 16–17 квітня 2026 р. У 2 ч. Ч. 2 / За ред. А. Соляник та ін.
Харків : ХДАК, 2026. 340 с.

УДК [008+316.77] (063)

The level of the library regarding digital maturity is a key determinant of effective datafication. How well a library handles datafication really comes down to its digital maturity. Having the technology is one thing. But do the staff actually know what to do with the data? Is there a real strategy behind it? Can you actually measure whether you are making progress? Those are the questions that matter. Without those pieces in place, even the smartest IoT solutions will not change much in how things actually run, how analytical indicators are defined, or the factual impact of IoT-based solutions on management processes. Without the formation of a relevant managerial culture, datafication risks remaining at the level of statistical accumulation rather than being transformed into strategic decisions.

Datafication processes in the Ukrainian library sector are currently at a formative stage. Most institutions employ automated systems to maintain electronic catalogs and produce statistical reporting. Most libraries are not jumping to install sensors and analytics systems. They are mostly using them for record-keeping: nothing more. Those tools could do so much more, but nobody is really using them that way. The existence of digital systems is not always accompanied by the implementation of analytical procedures capable of transforming collected data into long-term managerial decisions. Consequently, a gap appears between technological capabilities and managerial practice.

Understanding datafication as a strategic management tool enables outlining a direction to overcome this gap. This involves integrating a consistent cycle in which IoT-generated data undergo analytical interpretation and become the foundation for managerial decisions influencing service development, spatial organization, and resource policy. That kind of approach means more than just upgrading technology. You also need to build a culture around working with data, put policies in place to handle it responsibly, and start using real evidence to guide your strategic plans.

Thus, in the context of integrating Internet of Things technologies, datafication emerges as a systemic mechanism for transforming strategic library management. It stimulates the transition from an intuitive and descriptive planning model to an analytically grounded one, enhances institutional adaptability to changes in the information environment, and creates preconditions for long-term development. In the end, it all comes down to whether libraries can bring together new technology and their core purpose — serving people, not just crunching numbers. It is necessary to balance efficiency with openness and make sure the people using the library still trust you. And when you look at global trends alongside local realities, you start to see a path forward that makes sense for libraries seeking their place in a digital world.

О. Федотова, І. Олійник

**ПРІОРИТЕТНІ ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
СУЧАСНИХ ФАБРИК ДУМОК**

О. Fedotova, I. Oliinyk

**PRIORITY DEVELOPMENT VECTORS
FOR MODERN THINK TANKS' INFORMATION ACTIVITIES**

У сучасному глобалізованому світі фабрики думок (think tanks) перетворюються з класичних дослідницьких інституцій на потужних суб'єктів інформаційної діяльності, що формують коло пріоритетів суспільства. В умовах збільшення обсягів інформації та стрімкого розвитку цифрових технологій їхня роль полягає не лише

в генеруванні нових знань, а й в управлінні ціннісними наративами від глибокої аналітики великих даних (Big Data) до боротьби за правдивість інформації у світі, де емоції часто-густо превалюють над фактами.

Сьогодні фабрики думок виступають надважливою комунікаційною ланкою між академічною наукою, політичною владою та громадськістю, перетворюючи неструктуровану інформацію на прикладні рішення та визначаючи контури світового інформаційного простору.

Комплексний характер інформаційної діяльності вказаних аналітичних осередків дозволяє структурувати їхній розвиток за кількома векторами, кожен з яких є відповіддю на виклики сучасного комунікаційного середовища:

1) Посилення політичної суб'єктності та орієнтованості на прийняття рішень. Інформаційна робота центрів трансформується з пасивного збору даних у стратегічний інформаційний супровід державних рішень. Аналітичні центри фокусуються на підготовці інформаційної продукції прикладного характеру (аналітичних записок, сценаріїв, прогнозних оглядів тощо), яка здатна оперативної інтегруватися в процес розробки політики. Визначальним стає не просування теоретичних концепцій, а перетворення складної інформації на дієвий інструментарій для політичного прогнозування та управління суспільними трансформаціями.

2) Зростання суспільно-комунікаційної ролі фабрик думок. Інформаційна діяльність аналітичних центрів виходить за межі вузькокорпоративних інтересів і набуває соціально-просвітницької ролі, трансформуючись у важливий соціальний інститут. Їхня робота більше не обмежується урядовими консультаціями, а охоплює формування інклюзивного інформаційного середовища, де ці осередки популяризують складні експертні знання для широкого загалу. Таким чином, їхня робота спрямовується на інформаційне забезпечення суспільного блага. Підвищення рівня політичної грамотності населення, роз'яснення державних реформ та стимулювання публічних дискусій сприяє перетворенню фабрик думок на каталізатор розвитку громадянського суспільства.

3) Пріоритет експертизи. Сьогодні, коли інтернет переповнений різноманітною, зокрема неперевіреною інформацією та фейками, саме висока кваліфікація аналітиків є головним критерієм якості роботи аналітичних осередків. Розвиток цього напрямку означає перехід від звичайного збору фактів до глибокого інтелектуального аналізу. Досвід дослідників гарантує, що висновки будуть об'єктивними та правдивими. Формування сильної команди експертів стає головним завданням, оскільки глибока авторська аналітика дозволяє фабрикам думок залишатися авторитетним джерелом достовірних даних в сучасному інформаційному світі.

4) Модернізація представлення результатів досліджень та розширення каналів комунікації. Інформаційна робота аналітичних центрів на даному етапі виходить за межі традиційного консультування, охоплюючи розгалужену систему публічних та закритих комунікацій. Це передбачає поєднання класичних публікацій з інтерактивними форматами (експертними панелями, цифровими конференціями, практичними тренінгами та мультимедійними платформами). Тому актуальним є використання таких комунікаційних майданчиків, де результати аналізу спочатку презентуються, а далі проходять апробацію в ході комунікування з партнерами, що забезпечує високу релевантність та практичну цінність наданих рекомендацій.

Гнучкість у реалізації цих змін ставатиме дедалі вагомішим чинником успіху, спонукаючи аналітичні центри до модернізації робочих процесів та переходу на нові комунікаційні стандарти.

Підсумовуючи, можна стверджувати, що майбутнє фабрик думок залежить від їхньої здатності до швидкої цифрової адаптації. Вони еволюціонують від формату статичних сховищ знань до ролі активних учасників інформаційної боротьби, гарантуючи достовірність даних у глобальній мережі.

Головними перспективними напрямками розвитку аналітичних центрів є: цифровізація (перехід від паперових звітів до інтерактивних платформ, відеоформатів), відкритість (налагодження діалогу з політиками та звичайними громадянами для роз'яснення сутності складних реформ), автономність (подолання фінансової залежності від спонсорів, збереження власної експертної позиції).

Для України надзвичайно важливо розвивати власну мережу аналітичних центрів, спираючись на кращий досвід провідних осередків світу. Тільки поєднуючи глибоку науку із сучасними технологіями, фабрики думок зможуть ефективно протидіяти дезінформації та допомагати державі приймати обґрунтовані рішення. Отже, сучасний аналітичний центр має стати як джерелом інформації, так й інтелектуальним путівником, що допомагає суспільству впевнено орієнтуватися в умовах постійних змін.

Ю. Левченко, В. Петрович

**ПРОБЛЕМА ЗБЕРЕЖЕННЯ ДОВГОСТРОКОВОЇ АВТЕНТИЧНОСТІ
ЕЛЕКТРОННИХ ДОКУМЕНТІВ В АРХІВНІЙ СПРАВІ
В УМОВАХ ЦИФРОВИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ**

Yu. Levchenko, V. Petrovich

**THE PROBLEM OF PRESERVING THE LONG-TERM AUTHENTICITY
OF ELECTRONIC DOCUMENTS IN ARCHIVAL AFFAIRS
IN THE CONTEXT OF DIGITAL TRANSFORMATIONS**

Масштабна цифровізація документальних процесів загострила проблему, яка досі не отримала системного вирішення ні в законодавчій, ні в науково-практичній площині: як забезпечити довгострокову автентичність та юридичну дійсність електронних документів, якщо технологічне середовище, у якому їх створено, невпинно змінюється? Паперовий документ зберігає автентичність самостійно протягом десятиліть. Електронний — ні: зміна форматів, оновлення програмного забезпечення, застарівання криптографічних алгоритмів і фізична деградація носіїв роблять цю проблему центральною для сучасної архівної, бібліотечної та інформаційної справи.

Сутність проблеми полягає в так званому «парадоксі цифрового збереження»: чим активніше суспільство переходить на електронний документообіг, тим більшим є ризик масової втрати документальної пам'яті через технологічне старіння. За оцінками фахівців, окремі формати електронних документів стають нечитабельними вже через 10–15 років без цілеспрямованих заходів із технічного супроводу. Це особливо критично для архівних установ, які зобов'язані зберігати документи постійного зберігання практично без часового обмеження.

Чинна нормативно-правова база України лише частково охоплює цю проблему. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» (2003) та накази Державного агентства з питань електронного урядування визначають вимоги до форматів і підписів для поточного документообігу, проте не встановлюють механізмів підтвердження автентичності через тривалий час. Зокрема, кваліфікований електронний підпис (КЕП) технічно не здатен підтвердити незмінність